

Jack London

De roep van de wildernis

Vertaald door Margot Bakker

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De wildernis in

*Oud nomadenheimwee komt op,
rukkend aan de dagelijkse keten;
weer ontwaakt uit zijn wazige slaap
de drang van de wildernis.*

Buck las geen kranten, anders zou hij hebben geweten dat er onheil dreigde, niet alleen voor hem, maar voor elke hond, die krachtig gespierd was en dik in de lange pelsharen zat, uit de kuststrook van de Puget Sound tot aan San Diego. Mannen hadden namelijk, moeizaam hun weg zoekend in het duistere poolgebied, een geel metaal ontdekt, en omdat scheepvaartondernemingen en transportmaatschappijen ruchtbaarheid gaven aan de vondst, stroomden duizenden naar het Noorden. Die mannen moesten honden hebben en het liefst grote, met krachtige spieren om te trekken en dichte pelzen om ze tegen de felle kou te beschermen.

Buck had zijn onderdak in een groot huis in de zonnige Santa Clara Valley. Het huis van rechter Miller werd het genoemd. Het stond op enige afstand van de weg half verscholen

tussen de bomen, en alleen de brede koele veranda, die rondom de vier muren liep, was hier en daar door de bladeren heen te zien. Het huis was te bereiken via met gravel verharde opritte, die onder de verstrengelde takken van hoge populieren zich door uitgestrekte gazons slingerden. Aan de achterzijde was alles nog veel groter van schaal dan aan de voorzijde. Daar verhieven zich de grote stallen, waar wel tien stalknechts en staljongens druk met elkaar aan de praat waren, daar stonden de met klimplanten begroeide dienstwoningen, een keurige lange rij bijgebouwen, daar waren de met druiven begroeide berceaux, de groene weiden, de boomgaarden en de bessentuinen. Daar stond ook de pompinstallatie voor de artesische put en daar lag het grote bassin van cement, waarin de personeelsleden van rechter Miller 's morgens een duik namen en in de hete namiddag verkoeling zochten.

En over dit uitgestrekte domein regeerde Buck. Hier was hij geboren en hier had hij de vier jaren van zijn leven doorgebracht. Vanzelfsprekend waren er meer honden. Er moesten meer honden zijn op zo'n groot landgoed, maar meetellen deden ze niet. Ze liepen wat rond, woonden in de overvolle kennels of in het

woonhuis zelf, zoals Toots, de Japanse mops-hond, en Ysabel, de gladharige Mexicaan – rare schepsels, die vrijwel nooit de neus buiten de deur staken of een poot op de grond zetten. Verder waren er de foxterriërs, minstens twintig, die schichtige beloften keften naar Toots en Ysabel, als de hondjes uit het raam naar hen keken, beschermd door een stoet werkmeisjes gewapend met bezems en zwabbers.

Buck was geen kennelhond en ook geen huishond. Het hele terrein was van hem. Hij sprong in het zwembassin of ging op jacht met de zoons van de rechter; hij escorteerde Mollie en Alice, de dochters van de rechter, op langdurige zwerftochten in de vroege ochtend of de avondschemering; op winterse avonden lag hij aan de voeten van de rechter bij het knetterend haardvuur in de bibliotheek; hij liet de kleinzoons van de rechter op zijn rug rijden of stoeide met hen in het gras; hij waakte over hen op avontuurlijke tochten naar de drinkbak op het stalerf of verder nog, naar de paddocks en de bessentuinen. Als een vorst liep hij te midden van de terriërs, en aan Toots en Ysabel schonk hij in het geheel geen aandacht. Hij was immers de koning – heerser over al wat er kroop, liep of vloog op het landgoed van rech-

ter Miller, de mensen inbegrepen.

Zijn vader, Elmo, een zwaargebouwde sint-bernard, was de onafscheidelijke metgezel van de rechter geweest, en Buck was aardig op weg het voorbeeld van zijn vader te volgen. Hij was niet zo groot – zijn gewicht was niet meer dan honderdveertig pond –, want zijn moeder, Shep, was een collie geweest. Niettemin kon hij zich met die honderdveertig pond, waaraan toegevoegd de waardigheid die voortspruit uit goede voeding en unaniem respect, op waarlijk vorstelijke wijze gedragen. Hij had na zijn puppytijd vier jaren het bestaan geleid van een verzadigde aristocraat; hij was behoorlijk trots op zichzelf, was zelfs een tikkeltje egoïstisch, zoals landedelen dat kunnen worden door hun uitzonderingspositie. Hij had zichzelf overigens voor erger bewaard en was geen verwende huishond geworden. Jagen en dergelijke verrukkingen in de open lucht hadden het vet geen kans gegeven en zijn spieren gestaald; het was voor hem, zoals voor alle honden die gek op water zijn, heilzaam geweest en het behoud van zijn gezondheid.

Zo stond de hond Buck ervoor in de herfst van 1897, toen de goudvondst in Klondike mannen uit alle werelddelen naar het ijskoude Noorden

lokte. Maar ja, Buck las geen kranten en hij wist niet dat Manuel, een van de tuinjongens, ongewenst gezelschap was. Manuel verviel steeds weer tot dezelfde zonde. Hij was verslaafd aan gokken bij de Chinees. En wat dat gokken betreft had hij dan ook nog zijn zwakke punt – hij geloofde in een systeem; daardoor was hij tot ondergang gedoemd. Want spelen volgens een systeem vereist geld en het loon van een tuinjongen is nauwelijks toereikend voor het onderhoud van een vrouw en een talrijk nageslacht.

De rechter was naar een vergadering van de druiventelersvereniging en het personeel was bezig een gymnastiekclub op te richten op de gedenkwaardige avond van Manuels verraad. Niemand zag hem en Buck verdwijnen door de boomgaard voor wat Buck als een gewone wandeling opvatte. En afgezien van een enkele man zag niemand hen aankomen op de kleine halte College Park, waar op verzoek werd gestopt. Die man praatte met Manuel en er rinkelde geld.

‘Je had je handel moeten inpakken vóór het afleveren,’ zei de onbekende man nors, en Manuel legde een stuk dik touw om de hals van Buck, onder de halsband.

‘Draai dat maar aan, dan knijp je hem de

strot dicht,' zei Manuel, en de onbekende zei narrig dat hij het begrepen had.

Buck had zich in kalme waardigheid het touw om de nek laten doen. Het was natuurlijk wel iets ongewoons, maar hij had geleerd mensen die hij kende te vertrouwen; hij schreef hun een wijsheid toe die boven de zijne uitging. Maar toen de uiteinden van het touw in de hand van de onbekende werden gelegd, gromde hij dreigend. Hij had alleen zijn ongenoegen te kennen gegeven; hij was trots genoeg om aan te nemen dat dit gelijkstond met een bevel. Het overrompelde hem dan ook dat het touw strak werd aangetrokken om zijn hals, zodat de lucht hem werd afgeknepen. In snelle drift besprong hij de man, die hem opving, krachtig bij de strot greep en met een handige mep op zijn rug kwakte. Daarop werd het touw onbarmhartig aangedraaid, en Buck verzette zich woedend, met uit de bek hangende tong en vergeefs higgende brede borst. Zo gemeen was hij van zijn leven nog niet behandeld, en ook was hij van zijn leven nog niet zo kwaad geweest. Maar zijn kracht nam af, zijn ogen werden troebel en hij was zich nergens meer van bewust toen de trein tot stoppen werd gebracht en de twee kerels hem in de goederenwagon smeten.

Toen hij weer bijkwam, drong het tot hem door dat zijn tong schrijnde en dat hij in een of ander vervoermiddel heen en weer schokte. Het schelle geluid van een locomotief, die floot voor een overweg, maakte hem duidelijk waar hij zich bevond. Hij was te vaak met de rechter op reis geweest om niet te weten welk gevoel het was in een goederenwagon te rijden. Hij deed de ogen open en in zijn blik verscheen de tomeloze woede van een ontvoerde koning. De man deed een greep naar zijn strot, maar Buck was hem te vlug af. Hij greep de hand met zijn tanden en liet niet los voor het bewustzijn voor de tweede keer uit hem werd gewurgd.

‘Tja, die heeft kuren,’ zei de man en verborg zijn bloedende hand voor de employé die in de goederenwagon meereed en op het rumoer van het treffen afgekomen was. ‘Ik moet hem voor de baas naar Frisco brengen. Een goeie veearts daar denkt dat hij er nog wat aan kan doen.’

De man deed een kleurig verslag van zijn avondrit toen hij eenmaal in een optrekje achter een van San Francisco’s havenkroegen zat.

‘Daar krijg je dan twee geeltjes voor,’ zei hij verontwaardigd; ‘ik zou het geen tweede keer willen doen, al kreeg ik een rooie rug op het handje.’

Zijn hand was in een bebloede zakdoek gewikkeld en zijn rechter broekspijp opengescheurd van knie tot enkel.

‘Wat heeft die andere gozer gevangen?’ vroeg de kroegbaas.

‘Honderd,’ was het antwoord. ‘Daar kon goddomme geen cent af.’

‘Dat wordt dan honderdvijftig,’ rekende de kroegbaas uit, ‘en dat is hij waard, of ik heb geen verstand van honden.’

De man die Buck ontvoerd had, wikkelde de bebloede zakdoek los, keek naar zijn opengereuten hand en zei: ‘Nou, als ik geen hondsdolheid krijg...’

‘Dan komt dat omdat je voor de galg bestemd bent,’ zei de kroegbaas, in zijn schik. ‘Help me maar even voor je je centen beurt,’ voegde hij eraan toe.

Verdoofd, met ondraaglijke pijn aan strot en tong en happend naar lucht probeerde Buck zich tegen zijn kwelgeesten te verzetten. Maar hij werd neergekwakt en telkens weer werd het touw dichtgedraaid, tot de mannen erin geslaagd waren de zware koperen band van zijn hals te zagen. Daarna werd het touw losgemaakt en hij werd in een kist met tralies gesmeten.

En daar bleef hij de rest van de nacht lig-

gen, overgeleverd aan zijn woede en gekwetste trots. Hij begreep niet wat dit alles betekende. Wat wilden ze van hem, die vreemde mannen? Waarom sloten ze hem op in die kleine kooi? Hij wist het niet, maar een vaag besef van naderend onheil benauwde hem. Hij sprong die nacht herhaaldelijk op als de schuurdeur krakend openging, in de verwachting dat de rechter binnenkwam of althans een van de staljongens. Maar het was telkens het bolle gezicht van de kroegbaas, die bij het vale licht van een vetkaars in zijn kist keek. En telkens veranderde het vrolijk blaffen, dat al in Bucks strot trilde, in een woeste grauw.

Overigens liet de kroeghouder hem met rust en toen het licht werd, kwamen er vier mannen binnen, die de kist optilden. Nog méér plagers, dacht Buck, want die kerels zagen er kwaadaardig uit en hadden afgedragen vodden aan. Hij raasde en tierde tegen hen door de tralies, maar ze lachten alleen en prikten hem met stokken. Hij zette er ogenblikkelijk zijn tanden in, maar het drong algauw tot hem door dat ze daarop wachtten. Hij liet zich moedeloos vallen en de kist kon in een wagon worden getild. Daarna begonnen hij en de kist waarin hij opgesloten zat een tocht waarop hij van hand tot